Kære delegerede, kære gæster, kære DF'ere og DFU'ere
Det er en fornøjelse at stå her i dag. Det er jo første gang, jeg træder op på talerstolen her i Herning i egenskab af gruppeformand for Dansk Folkeparti. Der er som alle ved blevet byttet lidt om på de forskellige poster. Uden at det ellers er noget, som har påvirket partiet.
Og i den forbindelse kan der opstå personfnidder, men det er heldigvis sådan noget, de har andre steder. Nogle vil påstå, at dårlige meningsmålinger er årsagen til problemer. Men jeg tror, at problemet stikker dybere. Det begynder, når der ikke er klarhed om det politiske ståsted. Når der ikke længere er nogle politiske visioner, værdier eller mål.
Dansk Folkeparti har klare visioner, klare værdier og klare mål. De løber gennem vores snart 18-årige historie som den røde tråd. Mange deltagere er bekendt med TV-klippet fra Fremskridtspartiets landsmøde i september 1995.
Hos nogle af os løber det stadig koldt ned ad ryggen, når vi tænker tilbage på det. Men nu er vi blevet 18. Vi er blevet myndige!
Måske var det også myndighedsalderen, der var årsag til, at vi for første gang siden 1995 her i august måned i år vovede os ind i Scandinavian Congress Center i Århus og afholdt et stort møde for byråds- og regionsrådskandidater samt tilllidsfolkene.
Det sted var ellers for flere af os forbundet med stærkt traumatiske oplevelser - men samtidig tæt knyttet til Dansk Folkeparti. Man kan næsten sige, at stedet var en slags fødselshjælper for partiet.
Jeg siger vist ikke for meget, hvis jeg siger Kristen Poulsgaard og "Krrrriistian Thuuuuulesen Daaahl". "TØSEDRENGE".
Ja, her afholdt Fremskridtspartiet sit berømte og berygtede landsmøde i september 1995. Og i kølvandet herpå fødtes beslutningen om Dansk Folkeparti, som blev stiftet fredagen efter landsmødet havde været i weekenden. Så kære venner, her den 6. oktober er det 18 år siden det hele startede!
I dag er jeg næsten taknemmelig for, at vi havde disse frygtelige oplevelser. De blev nemlig en slags vejviser for Dansk Folkeparti de første mange år. Landsmødet repræsenterede nemlig alt det, som Dansk Folkeparti IKKE skulle være.
Landsmødet udstak linjen for vores organisation og vores måde at tænke og fungere på.
Det har forskånet os for mange af de problemer, som andre partier i dag må kæmpe

med.
Vi lærte nemlig på den hårde måde, at politik frem for alt kræver selvdisciplin, ordholdenhed, hæderlighed og vilje til kompromis - og at meninger ikke er noget man skifter som vinden blæser.
Landsmødet gav os hår på brystet. Landsmødet gjorde os modne i en ung alder.
Men hvad var det så egentlig der skete i dagene efter landsmødet, og hvad er det, der gør, at DF ikke blev den døgnflue, som nogle havde spået?
Jo, vi udløste spændingen i et lille mødelokale i Provianthuset på Christiansborg, hvor Pia Kjærsgaard og Kristian Thulesen Dahl bakket op af Poul Nødgaard og Ole Donner præsenterede vores nye parti. Dansk Folkeparti, skulle det hedde. Der var to afgørende punkter for os. En stram udlændingepolitik og bevarelsen af Danmark over for EU, og hurtigt kom der politik på alle hylder i butikken.
Og samtidig besluttede vi, at vi ikke var imod noget, men vi var for noget. Vi var positive mennesker. For danske værdier fx, ligesom vi senere i år 2000 ved folkeafstemningen var for kronen - ikke imod Euroen.
Og læg i øvrigt mærke til én ting: Vi er forblevet tro mod vores udgangspunkt. Der er ikke grundlæggende ændret i Dansk Folkepartis politik.
Javel, vi er blevet mere nuancerede. Vi er blevet mere grundige - og frem for alt: Vi er blevet mere modne. Vi er blevet myndige. Men grundlaget er det samme.
Datidens kommentatorer, journalister og politikere levnede os den fredag i Provianthuset på Borgen ikke mange chancer. Om Pia Kjærsgaard blev der sagt efter pressemødet i 1995: ”Det var så det sidste vi hørte til hende”. De mente ikke, at partiet ville kunne overleve. Når man ser på baggrunden for Dansk Folkepartis opståen, forstår man dem måske også godt.
Men med over 12.000 medlemmer i dag, fine valg og flot politisk indflydelse gennem årene, er det nemt at sige, at de undervurderede os.
Men de undervurderede ikke alene vores politik. De undervurderede også vores evne til at samarbejde. De undervurderede vores vilje til kompromis. Det betyder, at uanset, hvem der sidder på magten, vil Dansk Folkeparti naturligvis stræbe efter at opnå maksimal politisk indflydelse.
Vores mandater arbejder aktivt. En stemme på os er derfor en stemme på indflydelse.
Og så er det en stemme på en nødvendig politik.
En rigtig politik.

En kernesund værdi i vores samfund er trygheden, og dermed hele sammenhængskraften for alle os danskere. Trygheden er under angreb fra flere sider. Dels er der EU-systemets kamp mod det danske velfærdssamfund, dels er der den fysiske tryghed, som er under angreb fra kriminelle bander og tilrejsende kriminelle, der frit og uhindret kan passere landets grænser.
Regeringen har valgt en passiv politik på alle disse områder.
Statsminister Helle Thorning-Schmidt afskaffede for nyligt det ugentlige pressemøde om tirsdagen. Det kan jeg i grunden godt forstå. Hvem husker ikke det berømte mantra ”der kommer en løsning i morgen”? Løsningen kom aldrig - og den er ikke kommet endnu.
Pressemøderne afslørede en presset statsminister, der ikke havde en eneste løsning. Jeg forstår godt, at det var pinligt. Nu bliver det så noget med, at journalisterne tålmodigt må vente uden for folketingssalen på dage, hvor statsministeren deltager i et møde.
Det er hverken godt for demokratiet eller vælgerne, hvis politikerne i stigende grad gør sig utilgængelige for pressen og danskerne. Og det gælder da i særlig grad statsministeren, som burde have en interesse i at være hele landets statsminister, som hun sagde, da hun trådte til, men også det løfte er vist gået i glemmebogen.
Nej, der er ikke kommet nogle reelle løsninger fra regeringen på presserende problemer.
Den ikke-folkevalgte EU-Domstol fælder den ene dom efter den anden, som angriber danskernes velfærd. Først var det børnepenge og SU. Nu er det dagpengene, der står for skud.
I EU-Domstolens verden må der ikke være forskel på medlemslandene i EU - heller ikke selv om der er LYSÅR til forskel mellem lønniveauet i Bulgarien, Rumænien og Polen - holdt op mod det i Danmark.
I disse lande rækker danske børnepenge langt. Dansk SU rækker endnu længere. For slet ikke at tale om danske dagpenge - det er mere, end hvad mange højtuddannede i Rumænien og Bulgarien tjener.
Hvor længe skal vi finde os i en regering, der bare passivt ser til, mens den i virkeligheden burde have travlt med at beskytte vores danske velfærdssamfund? Der skal jo handling til. Andre lande - for eksempel England, Tyskland og Holland - har for længst krævet et værn mod den såkaldte velfærdsturisme.

Men i Danmark smækker statsministeren og regeringen hælene sammen og nægter at gøre noget. Vi skal være ”duksedrengene” i EU. Også selv om det ødelægger vores velfærd. Og selv om danskerne, der ved hårdt slid har bygget vores samfund op gennem generationer, ser velfærden smuldre for øjnene af dem.
Mange af jer har sikkert set, at Dagbladet Børsen i disse uger kører tv-reklamer, hvor de stiller spørgsmålet: Hvad kan danskerne? I tv-reklamen fortæller Børsen, at Danmark er et fantastisk land, men at vi er udfordret på vores velfærd.
Der er den sandhed i det, at vi ikke længere er sikre på at være en del af den gyldne milliard. Altså den milliard mennesker, som klarer sig allerbedst her i verden. Men hvis vi vil, kan vi også klare os og klare os godt.
Vi skal overleve på vores mange veluddannede unge, på vores flid, vores engagement, vores troværdighed og vores dygtighed. Men vi skal have noget hjælp - vi skal have hjælp fra en regering, der skal vise en helt anden parathed til at forsvare den måde, vi har indrettet vores samfund på, stå vagt om vores lønninger, om vores sociale ydelser, om vores dagpengesystem, der sikrer, at vi har et land, hvor det ikke er ensbetydende med social og økonomisk ruin, hvis man mister sit job.
Igen og igen får vi at vide, at danskerne er verdens lykkeligste folk. Senest skete det i mandags, hvor Columbia University i New York slog fast, at danskerne er verdens lykkeligste folk. Vi er også nummer et på FN’s World Happiness Report. Hvorfor er danskerne så lykkelige?
For mig at se, ligger det lige for. Det hænger sammen med vores høje grad af homogenitet, vores sammenhængskraft, den tryghed de fleste af os føler i hverdagen og den gensidige tillid, som vi har til andre danskere. Og så tror jeg også det handler om vores velfærdssamfund - at vi har skabt et samfund, hvor der ikke er stor forskel på rig og fattig, og hvor der er hjælp at få, hvis man kommer i uføre.
Det skal være fundamentet, der sikrer Danmark i fremtiden.
Men trygheden er også under angreb fra de åbne grænser. Østeuropæiske tyvebander stjæler med arme og ben. Alt hvad der ikke er mur- og nagelfast forsvinder. Det kan alt fra husejere til entreprenørfirmaer tale med om.
Og det er faktisk de heldige. De uheldige bliver udsat for brutale røverier i deres egne hjem.
Hertil kommer den store mængde usympatiske og frække plattenslagere. Folk, der sælger falsk guld på rastepladser. Tiggere, som spiller handicappede - og bagefter

stikker af og lader kørestolen stå.
Eller indsamlere med falske lodsedler, der platter godtroende mennesker for penge.
Politiet kan slet ikke følge med. Ligeså hurtigt de er smidt ud, ligeså hurtigt er de tilbage over de pivåbne grænser.
Og så er der den omfattende bandekriminalitet. Den omfatter også helt unge mennesker, der spekulerer i den kriminelle lavalder, som Dansk Folkeparti kræver sat ned.
For ikke længe siden affyrede en 14- og en 15-årig skud mod nogle rockere i Køge. Den 15-årige kan straffes, men den 14-årige måtte politiet lade gå igen. Det er klart, at den kriminelle lavalder, som regeringen satte op til 15 år - gør det attraktivt for banderne at sætte de helt unge til at lave det beskidte arbejde - for de bliver jo ikke straffet.
Hertil kommer de mange angreb mod politi, brandvæsen og redningspersonale. Det skal koste langt mere for dem, der står bag. Det bør altid udløse en ubetinget frihedsstraf - og strafferammen skal sættes op. Desuden skal det for udlændinge uden dansk statsborgerskab medføre udvisning. Det kan simpelthen ikke være rimeligt, at brandvæsenet, som det er i dag, tilsyneladende er nødt til at alliere sig med politiet, for at køre ind i et boligområde og slukke en brand. Ikke desto mindre er det tilfældet som det er i dag, hvilket gør, at brandfolkene når forsinkede frem for at hjælpe.
Endelig vil vi gruppevolden til livs! Det skal være en skærpende omstændighed, hvis en gruppe begår vold. Gruppevold er lige så fejt som det er modbydeligt!
De kriminelle har alt for længe haft kronede dage.
Og jeg kan garantere én ting: Dansk Folkeparti vil ikke acceptere det.
Vi vil ganske enkelt ikke finde os i, at kriminelle sætter dagsordenen!
Vi vil også have sat hegnspæle op omkring den danske velfærd! Den skal beskyttes! Det skal blandt andet ske gennem et nyt EU-forbehold, som skal forsvare vores velfærdssamfund.
Vi vil ikke stiltiende se på, at borgere fra andre EU-lande kan tære på de offentlige kasser efter kun få ugers arbejde.
Vi vil have velfærden tilbage til danskerne!
Og der er desværre stadig mange danskere, der har behov for hjælp og støtte. Danske hjemløse fx. Dem er der kommet flere af, selvom regeringen før den blev

regering lovede, at der ville blive færre, hvis bare de kom til magten. Vi skal hjælpe de hjemløse tilbage i samfundet ved at være imødekommende over for deres behov - skabe rum og plads, også til de skæve eksistenser. Stofmisbrugere, der forhutlede driver rundt i vores storbyers gader, er et andet eksempel på nogle af de socialt udsatte, som har behov for vores bevågenhed.
Men mange af vores ældre har det heller ikke let. Hverken økonomisk eller helbredsmæssigt. Mange af dem får ikke den hjælp og støtte, som man kunne forvente fra kommunen. Vi har kommuner, der tror, at syge ældre pludselig bliver raske, fordi det er påske eller jul - og derfor ikke får gjort rent i deres hjem. Hvad er det for en måde at behandle vores ældre på? I mange kommuner er prisen for udbragt mad til de ældre steget langt mere end folkepensionen og priserne i øvrigt - og det kan kommunerne jo sagtens, for de ældre kan ikke bare vælge et andet tilbud til en anden pris. De kan bare få lov at betale ved kasse et - det er hverken ret eller rimeligt.
Men imens kræver EU altså de offentlige kasser slået op på vid gab for sociale turister fra Østeuropa. Det er en falliterklæring, at vi har en regering, som slet ikke er kommet ind i kampen - heller ikke på dette område.
Og nu vi er ved EU, så var det en historisk fejlbeslutning, da et flertal uden at spørge befolkningen for 12 år siden, meldte Danmark ind i Schengen-samarbejdet. Hermed fjernede man med et pennestrøg den danske grænsekontrol til fordel for en påstået kontrol ved EU's ydre grænser. Men hvad hjælper det, når illegale fra Mellemøsten eller Nordafrika, der allerede er kommet ind bag de ydre grænser, tager lavprisflyet fra Rom til København, og vores politifolk pga. Schengen er afskåret fra fast at kontrollere disse rutefly.
Jo, siger man; man må sandelig godt lave stikprøvekontrol! Men hvad hjælper det så, når stikprøverne laves meget sjældent, fordi man ikke vil risikere at lægge hele systemet ned, som det er sket i flere tilfælde pga. de mange sager om falske papirer og lignende, som flere stikprøver vil afføde.
I Dansk Folkeparti står vi fast på, at kriminelle udlændinge skal smides ud - og de skal IKKE kunne komme ind i landet igen, fordi der ikke er nogen kontrol ved grænserne.
Og vi er parate til at tage det store slagsmål med EU i disse sager. For vi ved, at borgere i andre EU-lande er nøjagtigt ligeså frustrerede og desperate som os.
Vi må simpelthen tage Danmarks rolle i det grænseoverskridende

Schengen-samarbejde op til revision.
Hvis danskernes sikkerhed og tryghed kræver det, og kan vi ikke få lov til at gennemføre den nødvendige grænsekontrol, er vi parate til at udtræde af samarbejdet.
En effektiv grænsekontrol MÅ og SKAL tilbage! Jeg synes vi skal sende en krystalklar opfordring fra dette årsmøde til Helle Thorning-Schmidt:
UDSKRIV NU DEN FOLKEAFSTEMNING OM GRÆNSEKONTROLLEN!! - HVIS DU TØR!!
Og så skal der sættes hårdt mod hårdt i kampen mod de modbydelige bander. Det gælder også i forhold til rockere og andre kriminelle, der handler med narko og terroriserer deres omgivelser.
Vi har set, at politiets samarbejde med SKAT har haft en rigtig god effekt. Det er surt for Rocker-Benny, når SKAT henter hans Harley, fordi han ikke rigtig kan redegøre for, hvordan i alverden hans førtidspension eller kontanthjælp rækker til købet af en motorcykel til flere hundrede tusinde kroner.
Det er surt for Ali, når SKAT hapser BMW 'en, fordi indtægten vist ikke lige er til at få øje på i selvangivelsen, hvor eneste officielle indtægt er overførselsindkomster.
En del af romantikken går af bandelivet, når man skal køre til træf med bussen eller på cykel. Og sådan skal det være: Det skal være rigtig surt og træls at indlede en kriminel løbebane. Det må aldrig kunne betale sig!
De unge skal indse, at bandelivet ikke er noget alternativ. At det er et liv for tabere!
Der har i de seneste år været talt meget om "kulturkamp" og de "danske værdier". Jeg tror ofte, at debatten har været for abstrakt og akademisk.
I virkeligheden vil jeg hellere kalde det "kampen for den sunde fornuft" eller "kampen for den almindelige ordentlighed".
Det skal kunne betale sig at være en ordentlig borger og svare enhver sit.
Det skal kunne betale sig at tage en uddannelse og ernære sig gennem ærligt arbejde - for alle, danskere såvel som udlændinge.
Det er ikke ekstreme synspunkter! Det er sund politik på midten!
Om godt og vel et par måneder har vi valg til kommuner og regioner. Jeg ved, at Dansk Folkeparti stiller med stærke hold overalt i landet. Jeg ved, at vi er godt rustet.
Der er brug for et stærkt Dansk Folkeparti i hver eneste kommunalbestyrelse og regionsråd. Det er der, fordi vi også prioriterer velfærden og trygheden i det nære, og

her har kommunerne og regionerne en helt afgørende indflydelse.
Det er ikke ligegyldigt, hvem der afgør ældrepolitikken, integrationspolitikken eller skolepolitikken - heller ikke lokalt. Det er ikke ligegyldigt, om ældreområdet bliver nedprioriteret, om integrationen sejler eller om skolepolitikken halter. Kommunerne er det første led mellem borgerne og det offentlige - og siden kommunalreformen har kommunerne fået mere at skulle have sagt.
Derfor er det helt naturligt, at Dansk Folkeparti får mandat til at sætte afgørende fingeraftryk på politikken lokalt.
Men jeg overdriver ikke, når jeg siger, at der skal kæmpes i den kommende tid. Der skal kæmpes hårdt. Vi får brug for alle gode kræfter. Vi får brug for, at hver eneste DF'er engagerer sig i valgkampen frem til den 19. november. Og vi har brug for, at dem der gerne vil støtte os, når der er folketingsvalg, også går hen og stemmer på DF til kommune- og regionsrådsvalget.
Som jeg indledte med at sige, så handler DF i høj grad om fornuft. DF handler om "den røde tråd". Denne røde tråd har været vanskelig at finde i visse andre partier, hvis meninger og holdninger blafrer hid og did.
Kan nogen måske svare på, hvad Villy Søvndal mon mener om Syrien i dag? Kun én ting er næsten sikkert: Og det er, at han sandsynligvis har skiftet mening siden i går.
Journalisterne må være oppe på dupperne hele tiden.
På en måde passer regeringspartierne fint ind i "online-tidsalderen" med elektroniske aviser på internettet. Her er fordelen nemlig, at politikerne kan skifte mening, fordi det er let at lægge nye artikler på nettet hele tiden.
Papiraviserne krævede, at politikerne havde den samme mening en hel dag - det ville i visse tilfælde skabe vanskeligheder for regeringen. Måske er det derfor, papiraviserne er i tilbagegang. Nogle dage er nyhederne allerede forældede, når avisen udkommer.
Gad vide, hvordan regeringen selv synes, det går?
Den røde tråd i Dansk Folkeparti er hverken flosset eller falmet.
Den 6. oktober kan vi som sagt fejre, at vi fylder 18 år. Når man bliver 18, kan man også tage kørekort.
Vi har taget ansvar for utallige politiske aftaler og forlig. Vi har som politikere bevist, at det kan betale sig at stemme på os.
Så ligesom på det rigtige kørekort har vi taget det politiske kørekort til alle kategorier -

både det store og det lille. Fra kommune over Folketinget til EU-Parlamentet. Som lastbilchaufføren kan manøvrere med anhængeren, kan vi i DF også manøvrere rundt med de helt store reformer.
Chaufføren har siden sidste år ved denne tid heddet Kristian Thulesen Dahl.
Og apropos Kristian. Han er jo en meget beskeden mand, med benene solidt plantet i den jyske muld. Det ved vi alle.
Så Kristian, du kan jo ikke sige det selv. Men sikke da et brag af et år du har haft som formand for Dansk Folkeparti! Jeg tror vi alle sammen er stolte af at kunne sige, at du er vores formand!!!! Skal vi ikke rejse os og give Kristian en hånd!!!
Og jeg tør også godt sige, at jeg er stolt af Dansk Folkeparti. Jeg er stolt af vores resultater, stolt af alt det, vi har opnået. Stolt af vores stærke fællesskab, som andre partier misunder os. Og jeg er stolt af vores værdier.
Den stolthed deler jeg med alle vores folkevalgte, vores tillidsfolk og medlemmer, der hver dag yder en kæmpe indsats for Danmarks bedste parti. Se, det er stoltheden over vores værdier og over vores parti, der gør, at vi ikke blev den døgnflue, som vi blev spået til at være dengang i 1995. Den loyalitet vil jeg gerne takke alle jer delegerede her på årsmødet for. Samtidig vil jeg takke vores medlemmer, vores ansatte, vores gode DFU'ere, vores hovedbestyrelse og vores folketingsgruppe for det gode samarbejde i det forløbne år og den fremragende indsats, I har ydet.
Selv om vi har to hårde valgkampe foran os, Kommunalvalget tirsdag den 19. november og valget til EU- Parlamentet søndag den 25. maj næste år, så er jeg sikker på, at alle vil gøre deres absolut bedste - og at vi også om et år vil kunne se hinanden i øjnene og sige "Godt gået!"
En stor stor tak skal også lyde til vores tidligere formand Pia Kjærsgaard. Ingen af os havde stået her, uden at du, Pia, havde banet vejen gennem en helt formidabel indsats. Jeg ved hvordan du år ud og år ind har hæget om vores parti og haft styr på hver en lille detalje i dit barns liv, i Dansk Folkepartis liv - somme tider sågar også i Kristians og mit liv.
Det er dig, Pia, der har udkæmpet de helt store slag. Det er dig, der trods modstand - og på tidspunkter, hvor alt var op ad bakke - aldrig har givet op.
Derfor er talerstolen nu din - og jeg er sikker på, at du vil tage os en tur med tilbage til dengang, det hele begyndte.
Jeg synes vi skal give en hånd til de to bedste partiformænd nogensinde i dansk

politik, Pia og Kristian! Tak for ordet - og værs'go', Pia - ordet er dit!